

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TÁM

ĐẦU LÀ CHÂN GIẢ

Mẫn Nhu hơi ngửng đầu nhìn con cười nói:

-Sáng sớm hôm qua ở trong khách điểm không thấy người ta hồi hộp vô cùng. Gia gia người có nói : Nếu có người ám toán thì người khó lòng mà đề phòng. Còn chuyện bắt người đem đi thì không thể xảy ra được. Y bảo đến bang Trường Lạc để nghe ngóng nhất định sẽ biết tin tức. Quả nhiên người ở đây thật.

Đinh Đang thấy vợ chồng Thạch Thanh đến then đỏ mặt lên như than hồng. Nàng ngoảnh mặt đi không dám nhìn thẳng vào mặt hai người. Nhưng nàng vẫn lắng tai nghe xem họ nói gì.

Vợ chồng Thạch Thanh, Dương Quang cùng Bối Hải Thạch và bọn Phạm Nhất Phi, Lã Chính Bình nhất nhất làm lễ tương kiến. Những người này đều là người có danh vọng trong võ lâm. Bao nhiêu câu khách sáo được đưa ra tán tụng lẫn nhau.

Cuộc giới thiệu xong rồi, bọn Phạm Nhất Phi đã biết vợ chồng Thạch Thanh là song thân Thạch Phá Thiên càng tỏ lòng kính cẩn. Vợ chồng Thạch Thanh thấy đối phương khiêm cung lễ mạo liền đáp lễ bằng một vẻ kính cẩn hơn.

Thạch Phá Thiên nhìn Bối Hải Thạch nói:

-Bối tiên sinh ! Chúng ta buông tha quách những vị anh hùng phái Tuyết Sơn đi thôi.

Bối Hải Thạch cười đáp:

-Bang chúa đã có lệnh. Vậy “bọn anh hùng” phái Tuyết Sơn đều được phóng xá.

Lão nhân mạnh ba tiếng “bọn anh hùng” để tỏ ra mỉa mai bọn kia. Mười mấy gã bang chúng dạ ran:

-Bang chúa đã có lệnh. Vậy anh em phóng xá cho bọn anh hùng phái Tuyết Sơn. Ai nấy vội vã đi tìm chìa khóa mở xiềng xích cho bọn này.

Bạch Vạn Kiếm tay cầm chuôi kiếm lớn tiếng nói:

-Khoan đã ! Thạch ... Thạch bang chúa ! Bối tiên sinh ! Cùng Huyền Kịch Dương lão anh hùng ở phủ Gia Hưng và ông bà Thạch trang chúa Huyền Tố trang hiện diện tại đây. Bọn tại hạ có điều muốn thưa rõ.

Ngừng lại một chút rồi hần nói tiếp:

-Chúng ta là người võ lâm, nếu học nghệ không tinh mà bị bại về đao, thương, quyền, cước thì dù đối phương muốn giết hay muốn làm nhục, có chết cũng không

oán hận. nhưng bọn sư đệ tại hạ vì trúng phải thuốc mê của bang Trường Lạc mà bị bắt. Như vậy là bang Trường Lạc đã dùng thủ đoạn đê hèn để làm tổn hại thanh danh phái Tuyết Sơn, đồng thời phá hoại cả danh dự bang Trường lạc nữa. Vậy Bối tiên sinh đã nói gì bây giờ xin nói lại để ba vị được nghe rõ.

Bối tiên sinh hắng giọng hai tiếng rồi cười nói:

-Bạch huynh đệ đây ...

Bạch Vạn Kiếm quát lên ngắt lời:

-Ai lại đi làm anh làm em với quân cường đạo ?

Bối Hải Thạch nói:

-Thạch bang chúa chúng ta ...

Thạch Thanh xen vào ngắt lời:

-Gã hài tử này tuổi còn nhỏ chưa biết gì khi nào có đủ tư cách làm bang chúa quý bang được ? Trước đây chưa bao lâu gã lại bị trọng bệnh quên hết việc trước. Bên trong tất có những sự hiểu lầm trọng đại. Vậy hai chữ “bang chúa” xin miễn nhắc lại. Tại hạ mời Dương lão anh hùng đến đây là có ý muốn phân giải về vụ này. Bạch sư phó ! Quý phái cùng bang Trường Lạc có điều xích mích mà thằng con bất hiếu của tại hạ cũng đắc tội với sư phó. Vậy hay việc này xin cứ phân tách ra. Thạch mỗi tuy chỉ là người tầm thường trên chốn giang hồ, nhưng trước nay không nói câu nào giả dối ai bao giờ. Thằng nhỏ con tại hạ thực tình đã quên sạch những việc cũ.

Ông ngừng một chút rồi đồng dục nói tiếp:

-Nhưng việc gì đã làm bất luận còn nhớ hay đã quên, cũng chẳng thể cải xóa tội lỗi. Còn việc người ngoài mượn tên tuổi của gã để hành động thì không can dự gì đến gã cả.

Quần hùng trong sảnh đường ngơ ngác nhìn nhau chẳng ai ngờ đột nhiên lại xảy ra câu chuyện này.

Bối Hải Thạch cười nói:

-Ha ha ! Câu chuyện này từ đâu mà ra ? Thạch bang chúa ...

Thạch Phá Thiên lắc đầu ngắt lời:

-Gia gia ta nói đúng đó. Ta không phải bang chúa của các vị. Điều này ta đã nói nhiều lần rồi. Nhưng các vị nhất định không tin.

Phạm Nhất Phi lên tiếng:

-trong vụ này có điều chi bí ẩn. Anh em tại hạ xin rửa tai để nghe. Bọn tại hạ chỉ biết bang chúa bang Trường Lạc là Đông Phương Hoành đại ca. sao lại biến thành Thạch ân công ?

Dương Quang ngồi yên từ nãy đến bây giờ mới lên tiếng :

-Bạch sư phó ! Sư phó bắt tất phải nóng nẩy. Ai phải ai quấy, võ lâm sẽ có công luận.

Tuy lão tuổi già mà tiếng nói oang oang như chuông đồng, uy thế lẫm liệt khiến người nghe phải kính phục. Lão nói tiếp :

-Có chuyện gì thủng thẳng chúng ta sẽ giải quyết, trước hết hãy mở khóa cho các vị sư phó.

Mấy tên đệ tử bang Trường Lạc thấy Bối Hải Thạch gật đầu, liền mở xiềng cho bọn đệ tử phái Tuyết Sơn.

Bạch Vạn Kiếm nghe giọng lưỡi Thạch Thanh cùng Dương Quang đều ra chiều hạch tội Bối Hải Thạch mà không có ý gì thù nghịch với mình, hấn lấy làm ngạc nhiên.

Hắn đã tưởng bọn sư đệ bị bang Trường Lạc bắt giữ, phe hấn người ít thế yếu. Bọn hấn buông lời thóa mạ Bối Hải Thạch, cùng khiêu chiến với lão kể là đã quá liều lĩnh. Vì muốn giữ thể diện cho phái Tuyết Sơn mà bất đắc dĩ phải tỏ thái độ cứng rắn dù có chịu loạn đao phân thân cũng đành chứ không để nhục đến sư môn. Nếu xảy cuộc chiến đấu hấn không nắm vững phần nào thủ thắng.

Vợ chồng Thạch Thanh cùng Dương Quang đến đây một cách đột ngột mà cục diện cũng thốt nhiên chuyển biến. Bạch Vạn Kiếm bây giờ không nói gì nữa, hấn im lặng để coi Bối Hải Thạch ứng phó cách nào.

Thạch Thanh chờ cho đệ tử phái Tuyết Sơn được mở xiềng xích đầu gối đầy rồi, lại nói:

-Bối tiên sinh ! Thằng nhỏ con trai tại hạ tuổi còn non nớt lại kiến thức cực kỳ nông cạn, thế mà để lên làm bang chúa quý bang há chẳng để các bậc anh hùng thiên hạ cười cho ?

Bữa nay có Dương lão anh hùng, Bạch sư phó cùng các vị sư huynh phái Tuyết Sơn và các vị bằng hữu bốn môn phái lớn ở Quan Đông hiện diện tại đây, vậy xin đem việc này trình bày dứt khoát. Kể từ ngày hôm nay giữa con tại hạ là Thạch Trung Ngọc cùng bang Trường Lạc không còn mối liên quan nào nữa. Vậy những việc gì chính gã đã làm nhứt nhứt phải thanh toán cho xong, còn kẻ khác mượn danh nghĩa gã, mà hành động thì không thể gánh lấy tiếng ác một cách oan uổng.

Bối Hải Thạch cười đáp :

-Những lời lẽ Thạch trang chúa nói đây thật khiến cho bọn tại hạ không sao hiểu được. Thạch bang chúa tiếp nhiệm chức chủ môn ở tệ bang đã ba năm nay, chứ không phải câu chuyện một sớm một chiều. Bọn tại hạ bấy lâu nay chưa từng được nghe bang chúa nói đến Huyền Tố song kiếm lừng danh giang hồ là song thân ngài. Thưa bang chúa, sao trước nay bang chúa không nói gì đến vụ này cho bọn thuộc hạ nghe ? Nếu không thì Huyền Tố trang cách đây cũng chẳng bao xa

và lúc ngài lên nhậm chức bang chúa, bọn thuộc hạ dĩ nhiên phải đến thỉnh lệnh tôn cùng lệnh đường đại nhân đến chứng kiến cuộc lễ.

Thạch Phá Thiên ấp úng đáp:

-Ta ... ta ... trước kia có biết gì đâu.

Chàng vừa đáp câu này hết thảy mọi người đều ngạc nhiên, đồng thanh hỏi:

-Sao công tử lại không biết ?

Thạch Thanh đỡ lời:

-Tại hạ có lời thưa trước vì hài nhi mới đây phải một kỳ lâm trọng bệnh, bao nhiêu việc dĩ vãng gã đều quên hết, cả song thân cũng không nhớ nữa. Vậy trách gã thế nào được.

Bối Hải Thạch bị Thạch Thanh làm cho bối rối. Lão rất hoang mang chưa biết trả lời thế nào cho tiện. Lão không thể nói rõ là lập Thạch Phá Thiên lên làm chủ chỉ vì mục đích để chàng đứng ra gánh tai nạn về vụ thể đồn của hai sứ giả Thiện, Ác vì vụ này chỉ người trong bang hiểu với nhau mà thôi, chứ nói công khai với người ngoài thế nào được ?

Bỗng nghe Thạch Phá Thiên nói ra chàng không biết cả Thạch Thanh là phụ thân, lão liền nắm lấy cơ hội để trả lời:

-Việc bang chúa lâm trọng bệnh phát hàn phát nhiệt mới xảy ra trước đây hai tháng. Nhưng lúc ngài trọng nhậm chức bang chúa thì thân thể rất tráng kiện, thần trí cực kỳ minh mẫn. Nếu không thế thì sao có thể vung trường kiếm đấu với phi trảo Đông Phương tiền bang chúa đến gần trăm chiêu được ? Nhân việc võ công ngài đánh bại Đông Phương tiền bang chúa mà được tôn lên chấp chưởng chức vụ bang chúa.

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu rất đổi hoài nghi hỏi:

-Sao không thấy hài nhi nói gì đến vụ này ?

Mẫn Nhu cất tiếng hỏi:

-Hài nhi ! Vụ này đầu đuôi thế nào ?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đáp:

-Hài nhi chẳng nhớ chi hết.

Bối Hải Thạch lại hỏi:

-Bọn tại hạ chỉ biết bang chúa họ Thạch danh húy là Phá Thiên. Còn ba chữ Thạch Trung Ngọc thì chỉ nghe thấy ở miệng Bạch sư phó cùng Thạch trang chúa nói ra mà thôi. Hay là Thạch trang chúa nhận lầm người rồi chăng ?

Mẫn Nhu lộ vẻ tức giận bà xẵng giọng :

-Gã là con ruột tự mình sinh ra, có lý đâu lại nhận lầm được ?

Trước nay bà vốn hòa nhã dịu dàng đối với mọi người, nhưng nay bà nghe Bối Hải Thạch bảo cậu quý tử chẳng phải là con mình, bà không nhịn được phải nổi cơn phẫn nộ.

Thạch Thanh thấy Bối Hải Thạch cứ dây dưa hoài thì nghĩ bụng:

-Vụ này mình phải nói huých toẹt ra mới xong.

Ông liền đáp:

-Bối tiên sinh ! Chúng ta đã là những người quang minh chính đại thì bất tất phải nói úp mở, sở dĩ quý bang coi trọng thằng nhỏ tuổi còn non nớt chưa biết gì này chẳng phải vì gã có hùng tài đại lược, hay thần cơ diệu toán chi chi, mà chỉ muốn hy sinh cái mạng nhỏ bé của gã cho đi gánh lấy ai nạn khi nhận được thẻ đồng mời dự yến Lạp Bát. Có đúng thế không ?

Câu nói giữa tiệc của Thạch Thanh khiến cho Bối Hải Thạch là tay áo đắc mà sắc mặt cũng hơi biến đổi. Lão hắng giọng mấy tiếng để kéo dài thời gian suy nghĩ câu đối đáp.

Bất thành linh có tiếng cười ha hả cất lên hỏi:

-Phải chăng các vị chờ thẻ đồng mời đi dự yến ? Hay lắm ! Hay lắm ! Thẻ đồng hiện ở đây rồi !

Trong nhà đại sảnh đột nhiên có hai người đứng sững ! Một mập một gầy, y phục đều cực kỳ xa hoa. Hai người này đến từ bao giờ chẳng một ai hay ?

Thạch Phá Thiên vừa thấy hai người, mừng quýnh reo lên:

-Đại ca ! Nhị ca ! Lâu ngày tiểu đệ không được thấy mặt. Hai vị ca ca vẫn mạnh giỏi chứ ?

Vợ chồng Thạch Thanh đã nghe Thạch Phá Thiên kể chuyện chàng cùng Trương Tam, Lý Tứ kết làm anh em. Bây giờ thấy chàng kêu hai người mới đến bằng đại ca, nhị ca bất giác giật mình kinh hãi phi thường. Ông nói:

-Hai vị đến vừa đúng lúc. Bọn tại hạ đang vấp phải vấn đề chức chủ bang bang chúa Trường Lạc không sao giải quyết được. May có hai vị hiện diện tại đây chứng kiến cho.

Lúc này Thạch Phá Thiên đã chạy đến bên Trương Tam, Lý Tứ dắt tay hai người ra chiều thân thiết. Trương Tam cười hề hề nói:

-Té ra tam đệ là bang chúa bang Trường Lạc, thảo nào võ công ghê gớm đến thế!

Mẫn Nhu tưởng chừng như cuộc sinh tử của con mình sắp xảy ra trong khoảnh khắc. Bà không nghĩ gì đến chuyện nhuần nhả nữa, liền xen vào:

-Bang chúa bang Trường Lạc nguyên là Đông Phương tiên sinh, bọn họ lừa gạt thằng nhỏ con tại hạ đứng ra gánh lấy tai nạn, chứ không phải gã là bang chúa thật sự.

Trương Tam đưa mắt nhìn Lý Tứ hỏi:

-Lão nhị ! Lão nhị tính thế nào ?

Lý Tứ cất giọng the thé đáp:

-Phải tìm cho được chính chủ chứ !

Trương Tam lại cười hề hề nói:

-Phải rồi ! Chúng mình kết nghĩa kim lang đã ước hẹn với nhau có phúc cùng hưởng có tai nạn cùng nhau gánh vác. Bọn chúng muốn tam đệ chúng ta gánh lấy tai vạ thì anh em mình còn ra thế nào ?

Mọi người thấy thân pháp phi thường của hai gã xuất hiện một cách đột ngột thì biết ngay bản lãnh cao thâm đến mức không thể tưởng tượng được. Tướng mạo hai gã lại giống hệt như hai vị sứ giả Thiệt, Ấc xuất hiện ba mươi năm trước đây mà vô lâm nghe thấy đều phải bỏ vía.

Quần hùng ai nấy sợ rung. Cả Bối Hải Thạch, Bạch Vạn Kiếm là những tay cao thủ nhất hạng cũng không khỏi trống ngực đánh thành thành.

Bỗng nghe Trương Tam lại cười hề hề nói:

-Anh em ta mời người đi dự yến Lạp Bát Cúc là vì lòng tốt mà không hiểu tại sao chẳng ai muốn vui vẻ ra đi mà chỉ tìm cách thoái thác, khiến cho bọn ta phải cụt hứng. Hơn nữa chúng ta mời đây là bang chúa các bang hội lớn hay giáo chủ các đại giáo, còn những kẻ tầm thường thì hai thẻ đồng này đâu có đến tay họ được? Hay lắm ! Hay lắm ! Hay lắm !

Gã nói liền ba tiếng “Hay lắm” rồi rảo mắt lướt qua mặt bọn Phạm Nhất Phi, Lã Chính Bình, Phong Lương, Cao Tam nương tử, khiến cho bốn người này không khỏi ớn da gà.

Lúc Trương Tam nhìn đến Cao Tam nương tử thì mục quang dừng lại một lúc rồi cười hề hề nói:

-Hay lắm !

Bọn Phạm Nhất Phi ngấm ngầm đoán chừng chuyến này Chưởng môn bốn phái lớn ở Quan Đông mình tất cũng bị mời. Sở dĩ Trương Tam nhắc tới mấy lần “hay lắm” là có ý nói cả bốn người mình đều hội họp ở đây, để đỡ cho họ khỏi một phen lần mò lên tận Quan Đông giao thẻ cho bọn mình.

Cao Tam nương tử lớn tiếng nói:

-Tôn giá đừng ngó lão nương nữa ! Ngài nói mãi “hay lắm” là có ý gì ?

Trương Tam cười hề hề đáp:

-Hay lắm là hay lắm chứ còn có ý gì nữa ? Rút lại là chẳng có gì không hay cả.

Cao Tam nương tử quát lên:

-Người muốn giết thì giết chứ lão nương không tiếp thẻ đồng đâu !

Mụ vung tay phải một cái, tiếng gió rít lên veo véo. Hai ngọn phi đao bay thẳng tới Trương Tam.

Mọi người cả kinh thất sắc. Không ai ngờ vì một lời không hợp ý mà mụ đã động thủ liền coi hai vị sứ giả Thiện, Ác chẳng ra gì.

Thực ra Cao Tam nương tử tuy tính tình nóng nảy, nhưng cũng không phải là hạng người ngu ngốc. Mụ nghĩ rằng:

-Hai sứ giả Thiện, Ác đã có ý đưa thẻ đồng tới thì bất luận thế nào cũng không tránh khỏi tai họa. Hiện giờ ở giữa Tổng đà bang Trường Lạc, có biết bao nhiêu là tay cao thủ. Đồng bệnh tương lân, họ thấy mình động thủ thì còn ai đứng ngoài được nữa, chỉ bằng hành động thế này còn hơn là để hai gã đi giết lẫn giết mòn. Nhân lúc người nhiều thế mạnh : Bốn phái Quan Đông hợp lực với bang Trường Lạc, phái Tuyết Sơn, Huyền Tố trang lấy nhiều người để thủ thắng cũng chưa biết chừng.

Thạch Phá Thiên vội la lên:

-Đại ca phải cẩn thận.

Trương Tam cười đáp:

-Không hề chi mà ngại.

Hắn vẫy tay áo một cái, hai vật sắc vàng rực từ trong tay áo bay ra đón đỡ hai ngọn phi đao. Đồng thép chạm nhau đánh “choang” một tiếng. Hai khối sắc vàng đang đứng dừng bỗng nằm ngang ra đón lấy phi đao đẩy ngược về phía Cao Tam nương tử. Cứ nghe tiếng gió cũng đủ biết sức văng đi rất khủng khiếp.

Cao Tam nương tử nếu cúi đầu cong lưng để né tránh thì vật đó tất nhiên sẽ văng vào người bạn đằng sau, mụ liền đưa hai tay ra nắm lấy hai vật sắc vàng thì cảm thấy hai cánh tay đau đớn như dầm. Nửa người trên bị tê nhức. Cao Tam nương tử cúi đầu nhìn xem không khỏi hãi hùng. Khối sắc vàng đón lấy phi đao chính là hai cái thẻ đồng “Truy hồn đoạt mạng” của Thượng Thiện Phật Ác.

Cao Tam nương tử đã nghe nói nhiều đến lễ lỗi của hai sứ giả Thiện Ác : Hễ tiếp được bài đồng tức là nhận lời đi dự yến Lạp Bát dù muốn từ chối cũng không được nữa.

Chỉ trong nháy mắt, mặt mụ không còn chút huyết sắc, người mụ run bần bật, mụ cười gằn nói:

-Ha ha ! Mời ta ... đi ăn ... Lạp Bát Cúc ...

Thanh âm mụ chói tai khiến người người nghe rất khó chịu.

Trương Tam vẫn cười hề hề nói :

-Bối tiên sinh ! Các vị bố trí cơ quan để lừa gạt tam đệ bọn ta để mạo xưng bang chúa. Y là người trung hậu thực thà, nhưng Trương Tam, Lý Tứ này lại không phải là hạng trung hậu thực thà. Chúng ta đã đi mời khách có lý đâu lại không điều tra

minh bạch ? Nếu mời lắm người há chẳng để thối hạ cười cho thú ỉm ? Ông bạn ! Chúng ta muốn mời đích danh bang chúa ra đây có được không ?

Nói xong lão vươn hai tay ra nắm lấy hai cái ghế tròn liệng lên nóc nhà đánh véo một tiếng. Tiếp theo là những tiếng ầm ầm vang lên. Nóc nhà thủng một lỗ hổng lớn. Đất cát rớt xuống tơi tả và cả một khối gì cũng rớt xuống theo đánh huych một tiếng lăn ra trước bàn tiệc. Quần hào bất giác lùi lại hai bước. Vật từ trên nóc nhà rớt xuống đó lại là một người ! Người này co rúm lại thành một khối lù lù nằm phục dưới đất.

Lý Tứ vung ngón tay trở bên trái ra điểm veo véo để giải khai huyết đạo cho người kia. Người kia từ từ đứng dậy giơ tay lên dụi mắt, hoang mang nhìn bốn phía.

Mọi người đồng thanh la hoảng:

-Y ... y ...

Có người hỏi :

-Sao ? ...

Có người nói :

-Lạ thật ! ...

Mọi người thấy Lý Tứ vung tay lên không giải khai huyết đạo. Lão đã dùng chỉ phong để giải huyết cho người đứng cách mấy thước thì thật là một bản lãnh tối cao vô thượng trước nay chỉ được nghe qua chứ chưa từng mắt thấy.

Mọi người đều ngơ ngác kinh hãi vì thấy người kia ngũ quan cùng diện mạo giống hệt Thạch Phá Thiên. Có điều người này toàn thân mặc đồ tơ lụa. Trên mũ có điểm xuyết một hạt minh châu lớn bằng đầu ngón tay. Phục sức cực kỳ hoa lệ.

Trương Tam cười hỏi:

-Thạch bang chúa ! Chúng ta đến đây mời bang chúa đi ăn yến Lạp Bát. Bang chúa có đi không ?

Hắn nói xong lấy hai tấm thẻ đồng đặt vào lòng bàn tay.

Thạch Phá Thiên lấy làm kỳ hỏi:

-Đại ca ! Vụ này ... là thế nào đây ?

Trương Tam cười hỏi ;ại :

-Tam đệ ! Tam đệ thử coi tướng mạo người này có giống tam đệ không ? Bọn họ giấu y đi, lừa gạt Tam đệ thay y làm bang chúa. Nhưng ... ha ha ! Đại ca, nhị ca người đã tìm ra y, để người không được làm bang chúa bang Trường Lạc nữa. Người có giận bọn ta không ?

Thạch Phá Thiên lắc đầu đảo mắt nhìn người kia một lúc rồi nói:

-Má má ! Gia gia ! Đình Đình Đang Đang ! Bối tiên sinh ! Ta ... đã bảo các vị nhận lầm người rồi mà. Ta không phải ... y mới đúng.

Mẫn Nhu tiến lên một bước cất giọng run run hỏi:

-Người ... người là Ngọc nhi đấy ư ?

Người kia gật đầu đáp:

-Má má ! Gia gia ! Gia má cùng đến đây ư ?

Bạch Vạn Kiếm tiến lên một bước nghiêm giọng hỏi:

-Người có nhận được ta không ?

Người kia cúi đầu xuống kẽ đáp :

-bạch sư thúc ! Các vị sư thúc .... Đều bình yên cả đây ư ?

Bạch Vạn Kiếm cười ha hả đáp:

-Phải chúng ta ở cả đây.

Bối Hải Thạch chau mày nói:

-Hai vị này tướng mạo giống hệt nhau như đúc .... Vị nào là bang chúa bản bang? Thuộc hạ không nhận ra. Thế mới biết thiên hạ bao la bát ngát không thiếu gì chuyện lạ. Ngài ... ngài mới là Thạch bang chúa ư ?

Người kia gật đầu. Bối Hải Thạch lại nói :

-Bấy lâu nay bang chúa đi đâu ?

Người kia đáp:

-Câu chuyện rất dài, để thủng thủng rồi sẽ nói.

Trong sảnh đường đột nhiên im phăng phắc không một tiếng động, ngoài tiếng Mẫn Nhu khóc thút thít.

Bạch Vạn Kiếm nói:

-Tướng mạo giống nhau đã đành. Chẳng lẽ vết kiếm trên đùi cũng vậy hay sao ? trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo.

Đinh Đang không nhin được nữa, nàng lên tiếng:

-Người này là giả. Thiên ca mới đúng, vai bên trái y có ... một dấu vết.

Thạch Thanh cũng đầy lòng ngờ vực. Ông nói:

-Thằng con tại hạ lúc còn nhỏ đã bị người dùng ám khí đả thương.

Ông lại nhìn Thạch Phá Thiên nói :

-Gã này trong người cũng có vết ám khí. Vậy ai chân ai giả cứ nghiệm xem rõ.

Mọi người nhìn Thạch Phá Thiên lại nhìn gã thiếu niên phục sức xa hoa trong lòng ai nấy đều kinh dị.

oOo